

Ascultând liniștea

Aurel Oancea

Pașii timpului se pierd pe coridoare,
Somnul a-ncetat de mult să-mi dea târcoale.
Niște file zac pe masă,-n așteptare,
Lângă vaza cu flori artificiale.

Nu-i nimeni, cu mine liniștea s-asculte.
Mă gândesc la tine, clipele-mi curg grele.
Parcă văd cum ochii-ți, plânși de doruri multe,
Muștrători, se uită-n ochii minții mele.

Gândul meu mă poartă către începuturi
Și-amintirile, deodată, dau năvală.
Se rotesc în jurul meu ca niște fluturi
La lumina lămpii, prinși de amețeală.

Mi-amintesc de ploaia caldă și cu soare.
Când mă pregăteam ca să-mi deschid umbrela,
Te-am zărit mergând prin ploaie, visătoare.
Ai venit spre mine în momentu-acela,

Mi-ai zâmbit... Dar nu, să uit ar fi mai bine,
N-are rost să mă las pradă suferinții.
Nu pot însă, căci ajunge pân' la mine
Glasul tău, și-mi sună-n urechile minții.